

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομή προπληρωτὴ στὴν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τοῖς τῆς ἐβδομῆδος, ἀπὸ 7—8 ἡμέρας λιᾶδες φύλλα. Γιὰ κάμμιαν καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γνωστοποιήσεις. Κάμμιαν καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, οὐκ ἰσχυρίζεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή του· θὰ τυπώνεται. Διὰ ψευδῆ κάμμιαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουσι νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γράψε ξεγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ἔξερουν ὡς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἄριθ. 140+138+46

Ἔτησι. 1 Ἰανουαρίου 1885

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ 1885

Τούτος ὁ χρόνος ὁ καινούργιος
δὲν θὰ ἦναι σὰν τὸν περασμένο,
δὲν θὰναι οὐργίος
οὔδὲ μασχαρμένος.

Ὁ περασμένος χρόνος ἦτανε ξυδέας,
χρόνος πάσης φορολογίας,
ὁ φετεινὸς εἶναι γλυκέας,
κι' ἄς ἀφήσωμε τὰς μωρολογίας.

Ὁ περασμένος χρόνος ἦτανε Τρικουπιστής,
φορολογέας, Δεμαθείας καὶ Πετρέλαιος,
ὁ φετεινὸς θὰ νᾶναι Δεληγιανιστής
κι' ἐν γένει εἰς τὸ μέγα ἔλεος

Ὁ φετεινὸς θὰ ἦναι χρόνος πλούσιος
ποῦ ὅλοι θὰ τὰ κακαρώσωμε
γιατὶ θὰ λείπη καὶ ὁ ἐπιούσιος
κι' ὅ,τι ἔχομε θὰ δώσωμε.

Ἡ θάλασσα θὰ κἀνὴ χύμα τὰ νερά,
καὶ θ' ἀνεβῆ εἰς τὸν Λυκαβητό,
θὰ ἦναι ὄλος μιὰ χαρὰ
γεμάτος ἀπὸ κάθε πεθητό.

Στὸν φετεινὸν θὲ νὰ κοποῦνε τὰ μεταξωτὰς
ἢ τσόχαις, τὰ κασμύρια καὶ τὰ βερεσέ,
καὶ δὲν θὰ τᾶχαμε οσωτὰ
καὶ ἔλεος στὸν Μεντρεσέ.

Ὁ νέος χρόνος δὲν θὰ ἦναι παλαιὸς,
θὰ ἦναι χρόνος τῆς φτωχολογίας,
θὲ νὰ βαστάξῃ δὲ εἰς
νὰ ὀνομαστῆ καὶ ἀναπαραδιάσει

Οἱ δυὸ πολιτικοί μας στὴ βουλή
θὰ τρώγωνται σὰν φεΐδια ζωντανά,
ὅλοι θὰ ἤμαστε λωλεὶ
κι' ὅλοι τοῦ κύρ Σατανᾶ.

Ὁ νέος τούτος χρόνος ὁ ἐφετεινὸς
θὰ ἔχη τὰ καλά κυὺ καὶ κακά,
τίποτα δὲν θὰ λείπη κανενὸς
κι' ὅλοι θὰ κάνωμε τὸν μπακακό!

Μακάριοι εκείνοι όπου θά πεινᾶν,
κάνεις δὲν θά δανείζῃ ταλλουνοῦ
ἀπὸ τὴν πείνα ὅλοι θά πηδᾶν,
γιατί σπυρί δὲν ἔχομε μυαλό στὸ νῦ.

Ἦθελα κι' ἄλλα περισσότερα νὰ πῶ,
ἀλλὰ ἀνοηταίως πλέον δὲν χωροῦν,
καὶ ὅσα κι' ἂν σᾶς πῶ θὲ νὰ ντραπῶ,
γιατί τὰ χρόνιά προχωροῦν.

Τοῦ χρόνου ἐὰν ἤμαστε, καλὰ,
στίχους θὲ νὰ σᾶς κάνω πιὸ καλοῦς,
μὲ μίαν συμφωνίαν πλὴν ἄλλᾶ,
ἐὰν καὶ τότε δὲν σᾶς πάρω γιὰ μουρλούς.

Τὶ κάναμε κατὰ τὸ 81 :

Πρῶτο, πήραμε τὸ Καρχλῆ Δερβὲν ποῦ μᾶς κόστισε μισὸ
μιλλιονάκι .

Δεύτερο, ἐκάναμε σχολαίς ὑπαξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωμα-
τικούς δὲν ἔχομε εἰς τὸν στρατό.

Τρίτο, τὴν Κωπαίδα ἀντίς γιὰ νὰ ξεβουλώσωμε πέρασε
μέσα ὅλοι καὶ κολλήταμε.

Τὰ καράβια ὅπου φέραμε τὰ νέα τὰ πολεμικὰ τὰ φέραμε
γιὰ νέο εἶδος ψαρόβαρκες, ἀναπολιτάνισες.

Τὰ δάνεια ἀπὸ τὰ πλούτη τὰ πολλὰ μᾶς ἐπνίξαν καὶ ἀπὸ
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Ἐπλούτισαν ἡ φυλακαὶς ἀπὸ τὴν φτώχεια τόσων ἐμπό-
ρων.

Τὸ ἐμπόριον πῆγε κατὰ διαβόλου καὶ καλλίτερα νὰ ἦναι
τινὰς μπαλωματῆς παρὰ ἔμπορος, ὅπως καταντήσαμε.

Τὴν σταφίδα ὁ Τρικούπης ἔβανε τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἔβρεξε
γιὰ νὰ πλουτίσῃ ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ φτώχεια καὶ τῶν γονέων.

Αὐτὸς κατέστησε πραγματικῶς τὴν Ἑλλάδα χρηματιστή-
ριο τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τρόπον ὥστε ἔκλεισε κάθε πίστωσις.

ΓΗΟΦΥΛΛΙΣ

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ὁ Νίκος εἶναι φοιτητῆς νεοφώτιστος ἦγουν νεοφερμένος
καὶ ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς μάλιστα τὰ μέρη.

Ὅταν τὸν ἔφερε στὰς Ἀθήνας ὁ πατέρας του τὸν σύστησε
στὸν κύρ Πέτρο, χτίστη, γιὰ νὰ τὸν προσέχῃ καὶ τὸν συμβου-
λεύῃ στὸν ἴσο δρόμο τῆς εὐθείας γραμμῆς τῆς φρόνησις καὶ
τῆς τιμῆς.

Ἄμα ποῦ ἔφυγε ὁ πατέρας του ὁ Νίκος μᾶς ἄρχισε καὶ
ξεμπουρδάλιασε.

Πρῶτο δρόμο τῆς φρονήσεως ποῦ τοῦ ἔδειξαν οἱ φίλοι του
ἦταν ὁ δρόμος τοῦ γαζ, τῶν Μπυραριῶν καὶ τῆς ἐρογολα-
βίας.

Πέταξε τὸ φεσάκι καὶ σ' αὐτὸ εἶχε δίκαιο, διότι ἐκεῖνα
τὰ δυόμισυ χιλιάδες ζιζάνια τοῦ Πανεπιστημίου τὸν φώναζαν:

— Κύριε μὲ τὸ φέσι, καὶ στῆς παραδόσεις — ὄξω ὁ φουντάς!

Ἄμα ποῦ ἐνεγράφηκε καὶ πέρασαν ἕνα δυὸ βδομάδες ἔ-
χασε τὴν μπόρτα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ δὲν ξαναπάτησε
πλέον σ' αὐτό.

Φρόντιζε ὁμῶς ἀπὸ τοὺς συμφοιτητὰς του νὰ ρωτᾶ καὶ νὰ
μαθαίνῃ τί μάθημα ἔχουν ἐκεῖνη τὴν μέρα.

Χάριν τοῦ ἐξευγενισμοῦ ἐφάγαμε χαστούκια ὅσα θέλαμε
καὶ μὴ ἀπὸ τὸν Κοσσονάκο μᾶς.

Τὰ πορνία εἶναι λιμπερτὰ σ' ἔλαις τῆς συνοικίας χάριν βέ-
βαια τῆς δημοσίας ἠθικῆς ἢ ἴσως γιὰ νὰ καταντήσωμε ὅλοι
ἀνήθικοι ὅπως καὶ καταντήσαμε.

Ὅλη ἡ Ἀθήνα μεταβλήθη εἰς ἕνα μεγάλο χαρτοπαίγνιο ὑπὸ
τὴν προστασία τῆς ἀρχῆς καὶ δυνάμει τοῦ κολόκουρου.

Γιὰ τιποτένιους φόρους μᾶς πέρναν στῆς φυλακαὶς δεμένους
σὰν κακούργους τοῦ Λαυρίου.

Ἐξοδέψαμε μελεούνια ἐπὶ μελεουνοῦν γιὰ δρόμους καὶ δρό-
μος δὲν ὑπάρχει πουθενὰ σ' ὅλο τὸ κράτος.

Ἐφερε ὁ Τρικούπης σὰς διοργανωτῆ τῶν Ταχυδρομείων, ὁ
ὁποῖος ἀφοῦ μᾶς σφούγκισε τὸν παρὰ τὰ διοργάνωσε τόσο καλὰ,
ὥστε τᾶκανε χειρότερα.

Χάριν τῆς ἀσφάλειας τῶν πολιτῶν οἱ λωποδύτες αὐξήθη-
σαν καὶ ὑπερεπληθύνθησαν.

Ἐνῶ μὲ τὴν μέθοδον τοῦ πορτοφολιοῦ μᾶς ἐγδυναν καὶ
μᾶς γδύνουν οἱ λωποδίτες, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μᾶς ξεγύ-
μνωσαν οἱ λωποδύτες οἱ χρυσογάδαροι μὲ τὰς μετοχὰς καὶ
τὰ λαχεῖά τους.

Εὐτυχίσαμε νὰ δοῦμε καὶ τὸν δήμαρχο στὴ φυλακῆ, καὶ
τοῦτο ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο παρὰ γιὰ νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ ἰδέα
στοὺς Εὐρωπαίους ὅτι δὲν ἐπάψαμε νὰ ἤμαστε λησταί.

Τὸ ἱσρατεῖόν μᾶς πῆγε τόσο πολὺ καλὸ, ὥστε μόνο ποῦ δὲν
ἴδαμε κἀνένα παπᾶ στὴ φούρκα κρεμασμένο.

Τὸ φάγαμε τὸ κρέας καὶ ὀγδόντα λεπτὰ γιὰ λίγαις μέραις
τὸ τρώγαμε ὁμῶς ὅλο τὸν χρόνο τρεῖς κ' ἐξῆντὰ τῆς.

Ἐμάθαμε νὰ μὴ καπνίζωμε, γιατί τριάντα στὸ χαρτὶ καὶ
ἄλλα τόσα στὸν καπνὸ παίξει ἐπειτα ἡ κοιλία τσιρίτι.

Ἀπὸ τὴν πρόοδο τὴν πολλὴ μευθαύριο ἀλλ' εἰκοσιένα θὰ
ἔχομε τσακμακόπετρες καὶ θιαφικέραφα, ν' ἀνάβωμε τὰ τσι-
γάρα μᾶς χάριν τῆς φιλανθρωπικῆς ζήρολογίας τῶν σπύρων
τοῦ Πετρέλαιου.

Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ κοποῦνε τὰ νυφικά καὶ θὰ παντρεύονται
ἡ νύφαις μόνο μὲ τὰ μεσοφοῦστανα, διότι ἔτσι ὁ Δεμάθας ἔ-
γραψε καὶ ὁ Πετρέλαιος ἐδέχθη.

Μὲ λίγα λόγια μοσχομάγκησε.

Κατοικοῦσε στὴ Νεάπολι, στὴ Νεῖα συνοικία σ' ἕνα δωμάτιο
ποῦ ἀντίκρουζαν τὰ παράθυρά του μὲ τοῦ ἀντικυροῦ σπιτιοῦ,
ὅπου κατοικοῦσαν δυὸ κορίτσα ἡ Φανὴ καὶ ἡ Λιλῆ νοστιμο-
κόριτσα καὶ τὰ δύο καὶ ἀπάνω στὸ καιρὸ τοῦ τρυγητοῦ των.

Κατὰ φυσικὸ λόγῳ ἄμα τὰ εἶδα ὁ Νίκος τοῦ κάθισαν στὸ
μάτι.

Ὅταν ἀνίγει τὸ παράθυρο κρατοῦσε πάντα τὸ μαντύλι στὸ
χερὶ καθὼς καὶ ὅταν εὐγενε ἀπὸ τὸ σπῆτι του ὡς σημεῖο χαι-
ρετισμοῦ, ὡς ποῦ τέλος μὴ μέρη ἡ Φανὴ τοῦ ἀνοίξε τὴ μι-
κρὴ τῆς ἀσπρῆ σημαία καὶ τοῦ ἀνταπόδοσε τὸν χαιρετισμό.

Ὁ Νίκος πῆγε νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ του, ὅποταν ξά-
φνα εἶδε καὶ τὴν Λιλῆ νὰ τοῦ κουνᾷ ὄχι μόνο τὸ μαντύλι ἀλ-
λὰ καὶ τὸ κεφάλι τῆς.

Ὁ Νίκος τότε πλέον πῆγε νὰ σκαρταδέψῃ δὲν εἰξερε ποιά
νὰ προτιμήσῃ, ὡς ποῦ τὸν εὐγαναν ἐκεῖνες ἀπὸ τὸν κόπο,
διότι ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴ ὑποχωροῦσε ἡ μιά στὴν ἄλλη τὸν
ἀνάγκασαν νὰ τὰ παίξῃ καὶ μὲ τῆς δυὸ τους.

Ἐἶχε πιάσει κουβέντες καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ στὸ δρόμο
καὶ στὴ μπόρτα, ὅπου ἔπερναν καὶ ἔδειναν ἀπὸ μὲν ἐκ μέ-
ρους ἐκεῖνων τὸ — Νικάκι μου, ποιά ἀγαπᾶς ἐμένα ἢ αὐτῆ;
Καὶ ὁ Νικᾶκης ἀπαντοῦσε καὶ τῆς δύο σὰν ἀδερφαίς.

— Ναὶ δὲν θέλω γῶ, τοῦλεγε προχτὲς ἡ Φανὴ, θέλω ν'
ἀγαπᾶς μόνο ἐμένα ἢ ἀλλοῖως θὰ τὰ μαρτυρήσω τῆς μαμᾶς
πῶς κάνεις μὲ τὴν Λιλῆ ἐρογολαβία. Ἀ ἀληθινὰ τί μπουνακὰ
θὰ μοῦ κάνης;

Ὁ στρατὸς ἦτανε καὶ ἦναι ντυμένος τόσο καλὰ, ὥστε τὸν
κουβαλοῦσαν διὰ νυχτὸς ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας μὲ τὰ σώβρακα
καὶ μισὸ τσαρούχι γιὰ νὰ τοὺς ἐπιθεωρήσῃ ὁ φραντζέζος στρα-
τηγός.

Στὸν Ναύσταθμο ἐγιναν τόσα νέα ἔργα ὥστε, χάλασαν
καὶ τὰ παλᾶ, καὶ ἔγινε ναύσταθμος καραβοτσακίστρας.

Φτάσαν οἱ οἰνοπώλιδες νὰ πληρώσουν φόρο καὶ στὰ ξυδία
γιὰ κρασὰ καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ ἐξευγενιστῇ τὸ στομάχι μᾶς.

Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀσφάλεια ἐβασίλευε καθ' ὅλο τὸ κράτος
ἐκτὸς τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, εἰς τρέπον ὥστε
μῆκαν φρέσκοι στῆς φυλακαὶς ἐξ ἑκατῶν καὶ εἶναι ἀπο-
ρίας ἀξιο πῶς δὲν εἶναι ὅλη ἡ Ἑλλάδα εἰς τῆς φυλακαὶς,
ἦγουν οἱ Ἕλληνες.

Τὸ νέο σύστημα τῆς ἠθικοποίησης τῶν πολιτῶν, τοὺς σπιού-
νους δηλαδὴ τοὺς ποσαπέρνιδες καὶ καπνοφάντας εὐτυχίσαμε
σ' αὐτὸ τὸν πεθαμένο χρόνο νὰ τὸ μάθωμε καὶ εἶναι θαῦμα
πῶς δὲν ἔφερε καὶ κἀνέναν ἀρχισπιούνο ὁ Πετρέλαιος ἀπὸ τὴν
Πόλι γιὰ νὰ ἐκγυμνάσῃ τοὺς δικούς μᾶς τοὺς ἀρχάριους.

Εὐτυχίσαμε νὰ δοῦμε τὸ παλάτι καὶ τὴν ἀγορὰ νὰ καίων-
ται, τὸ ὅποῖον ἀποδείχνει ὅτι προοδέψαμε στὸν πολιτισμό.

Ἡ ἀσφάλεια τῆς πρωτεύουσας ἦτανε τόσο ἐξασφαλισμένη
ὥστε μέρα μεσημέρη ἔκλεφταν ὀλίκερα τόπια ἀπὸ τὰ ἐμπορικὰ.

Εὐτυχίσαμε ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια νὰ δοῦμε καὶ διαδη-
λώσεις μὲ κουμπούρια καὶ μαχαίρια χάριν τῆς εὐνομίας τοῦ
Πετρέλαιου.

Εὐτυχίσαμε νὰ ἔχομε βουλευτὰς ποῦ καὶ στὸ Κάϊρο ἂν
τοὺς στέλνανε δὲν θὰ τοὺς δεχότανε, οὔτε γιὰ τὸ ναὶ οὔτε
γιὰ τὸ ὄχι.

Τοὺς δρόμους εὐτυχίσαμε καὶ τοὺς ἴδαμε νὰ γίνουιν χαν-
τακόδρομοι, τρυποῦπόνομοι, λακκόδρομοι ὅπου κάθε μέρα χαν-
τακονόμαστε.

Τῆς λάσπαις τῆς φάγαμε μὲ τὸ κουτάλι καὶ ἴδαμε καὶ θὰ
βλέπωμε σὲ κάθε βροχῆ τὰς κλεινάς Ἀθήνας νὰ μεταβάλλων-
ται εἰς γουρουνόπολι.

Τὸ φοβερὸ ἰσοζύγιο τέλος, τὸ περιβόητο τὸ βρῖκε ὁ Πετρέ-
λαιος μὲ δεκαεξὶ μελεούνια ὄξω, ἦγουν ἔλλειμμα.

— Θὰ μᾶς κάνῃ νὰ λὲς, πρόφτασε καὶ εἶπε ἐρχόμενη ἡ
Λιλῆ.

— Καὶ ἄκουσε Νίκο, ξαναεἶπε ἡ Φανὴ ἂν θὰ μᾶς κάνης καὶ
στῆς δύο δὲν θέλω νὰ ἦναι ὅμοιοι καὶ ἂν ἀγαπᾶς ἐμένα πε-
ρσσότερο, γὰ ἦναι ὁ δικός μου πιὸ καλλίτερος.

Ὅπως δὴποτε ὁ Νίκος μᾶς βρέθηκε μπερδεμένος αὐτῆ τῆ
φορᾶ, ἀλλὰ ὕστερα κέφτηκε καὶ διάλυσε τὴν μπερδεψὰ του
ἀποφασίσας νὰ ἀγοράσῃ δύο μενταλιῶν ὅμοια καὶ τοὺς τὰ ἔ-
ταξε. Ἡ Λιλῆ τοῦ γύρεψε καὶ δαχτυλίδι καὶ ἡ Φανὴ ἄλλο
ἕνα. Ἡ Λιλῆ τοῦ γύρεψε καλλίτερα ἕνα βραχυολάκι καὶ ἡ ἄλλη
μιά καδενίστα καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὸ χαρτζιλίκι του ὅλο ἦτανε ἕνα κατοστάρικο γιὰ νὰ πε-
ράσῃ τὸ μῆνὰ του καὶ ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἤθελε νὰ τῆ κάνῃ
κομμάτι νὰ κοστίζουιν οἱ μπουναμάδες τῶν ἀποφάσεις νὰ τὰ
κῆφῃ καὶ νὰ δῇ τὴν τύχη του.

Χτὲς λοιπὸν τὸ ἀπομυσημέρη ξεμπαρκαρίστηκε μὲ τὸ κατο-
στάρικο του στὴ Λέσχη, ποῦ δίνουιν καὶ τὰ ποτὰ δωρεάν.

Τᾶκορτε ἕνας ράτσας μὲ νύμερο, ποῦ ἀπὸ τὸ μάτι κατα-
λάβαινε τὰ βοιθάκια, ἄμα τὸν εἶδε, εὐγενικῶς τοῦ εἶπε :

— Ὅρῖστε, κύριε, ποντάρετε.

Βάζει ἕνα τάλλαρο ὁ Νίκος στὸν Ρῆγα. Κερδίζει. Πάει πά-
ρολι. Κερδίζει. Ξαναποντάρει ἕνα κοσπεντάρικο, κερδίζει, πά-
ρολι, πάλι κερδίζει. Τοῦ λέει ἕνας μωρὸ σοῦ τρέχει ὁ Ρῆγας, σὲ
βασιτᾶ, βάρη τον, κι' ἂν θέλῃς πάμε συντροφιά. Σεθαρεύεται
ὁ Νίκος καὶ ποντάρει ὅσα κέρδισε, τοῦ τὰ χτυπᾷ ὁ πάγκος καὶ
τοῦ λὲν οἱ ἀπόξω πάλι, βάρη τον μὴ φοβᾶσαι, σοῦ τρέχει.

Εὐτυχίσαμε νὰ ἴδοῦμε τοὺς μεγάλους Τραπεζίτας νὰ γίνουιν
διὰ μίας ἀπὸ χρυσογάδαροι σωστοὶ γάδαροι καὶ νὰ τοὺς καμα-
ρώνωμε κάμποσο καιρὸ καὶ μᾶς καμάροναν αὐτοὶ ἀπὸ μέσα καὶ
μεῖς ἀπόξω.

Ὁ Πετρέλαιος ποῦ ἤθελε νὰ φέρῃ τὸν χρυσὸ αἰῶνα, ἔφερε
τὴ γδύμνια, τόσο δὲ ὕψωσε τὴν πίστι τῆς Ἑλλάδας εἰς τὸ ἐξω-
τερικὸ, ὥστε φοβοῦνται οἱ ξένοι ν' ἀγκιζουιν τὰ ρωμαίικα χρεώ-
γραφα.

Ἀπὸ τοὺς σιδηροδρόμους καὶ ἵπποσιδηροδρόμους εἶχαμε τὴν
εὐτυχία νὰ ἴδοῦμε κάμμιὰ κοσσαριά ὡς τὴν διχῶς ἀντερα
κεφάλια, χέρια καὶ ποδιάρια, καὶ τοῦτο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ
καυχώμαστε καὶ νὰ λέμε πῶς αὐτὰ συμβαίνουιν καὶ στὰ Παρίσια.

Τὰ στρατιωτάκια τῶν γυμνασίων εὐτυχίσαμε καὶ αὐτὰ νὰ
τὰ ἴδοῦμε μὲ περικεφαλαίς καὶ κρῖμα ποῦ δὲν τὰ φόρεσαν
σκούφους μαλτέζικους.

Ἐκάναμε καὶ μὲ τὴν Ἀβυσσηνία μᾶς συμμαχία, εἰς τρόπον
ὥστε μᾶς χάρισε καὶ ἕνα σκουριασμένο τουφέκι γιὰ νὰ πάρῃ
μ' αὐτὸ τὸ διάδοχός μᾶς τὴ Μπόλι.

Τὴν Ἀνατολὴ τὴν κυριέψαμε ὅλη μὲ τὸν Μικαῦλη εἰς τρέ-
πον ὥστε οἱ ξένοι μᾶς κοροῖδευαν καὶ οἱ φίλοι τοῦρκοι μᾶς ἐ-
λύσσαξαν στὰς καταπιέσεις, γιὰ νὰ μάθουιν νὰ μὴ ἐνθουσι-
ζοῦνται εὐκολὰ οἱ γκιαούριδες τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀποχτήσαμε καὶ τὴν δόξα τῆς ἐκστρατείας, ναυμαχίας
πολιορκίας, μπομποβολίας καὶ κανονοβολίας τῆς Ἀλεξάντρας,
γιὰ νὰ δείξωμε καὶ μεῖς τὸ σπιθαμιαῖο μπόι μᾶς ἀνάμεσα
στὰ εὐρωπαϊκὰ ντελίνα.

Τέλος, πάντων δὲν ἔμεινε κάμμιὰ κουταμάρα καὶ ἀθλιότης
καὶ ἐλεινότης τὴν ὁποία νὰ μὴ τὴν εἶδαν καὶ τὴν θαύμασαν
τὰ μάτια μᾶς στὸν πεθκμένο χρόνο ποῦ μᾶς πέθανε.

Ἡ Πραμονῆ.

Ἐμεῖς οἱ ρωμνοὶ εἶμαστε ἀλλοιότικοι ἄνθρωποι, περίεργα
ζῶα τὰ περιεργώτερα τοῦ κόσμου, διότι ὅσα βλέπομε μὲ τὰ
μάτια μᾶς, θέλομε ὕστερα νὰ τὰ διαβάσωμε καὶ στῆς ἐρμη-
ρίδες γιὰ νέα.

Τὸ λοιπὸν ἂς σᾶς τὴν περιεγράψωμε καὶ μεῖς αὐτὴ τὴν
πρωτοχρονιά μὲ λίγα λόγια, γιατί αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς ὁ Χαρ-

Ποντάρει τὸ μισὸ κατὸς ἀρικο, κερδίζει, πᾶει πάρολι καὶ τοῦ
τὸ χτυποῦν.

Ἐφυγε σὰν τὴν κόττα μὲ τὰ κομμένα φτερά, καὶ πῆγε καὶ
ψούνησε ἕνα δυὸ ψωμιά καὶ τυρὶ μὲ κᾶτι λιανόματα ποῦ εἶχε
καὶ τᾶστειλε κομπάνια σπῆτι του.

Τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς ἡ Φανὴ καὶ ἡ Λιλῆ εἶχον φᾶνε
τὰ παράθυρα περιμένοντές τον μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα νὰ τῆς
πάθῃ τοὺς μπουναμάδες των. Ἡ μιά ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο
καὶ ἡ ἄλλη πῆγαινε. Τέλος τὸν τσάκωσαν.

— Νικό μᾶς, Νικό μᾶς τοῦ φώναζουιν, καὶ πετιῶνται καὶ
οἱ δυὸ κάτω καὶ τὸν περικυκλόουιν, ποῦ εἶναι τί μᾶς ἔφερες;

— Σταθῆτε εἶπε ὁ Νικό μᾶς μὲ μιστὴ φωνὴ καὶ καταντρο-
πιασμένος, νὰ πάω τὰ ψούνια τοῦ παιδιοῦ στὸ σπῆτι καὶ βγαί-
νω καὶ σᾶς τὰ φέρνω νὰ τὰ ποῦμε καὶ λιγάκι.

— Ἐμπρός, μὰ γρήγορα, μᾶς ξεψύχησε.

Μπαίνει σπῆτι του ὁ Νίκος κλειέται μέσα, κλείνει καὶ τὰ
παράθυρα καλὰ καὶ ἔπειτα στὸ κρεββάτι ἀναπτενάζοντας.

Σήμερα τὸ πρῶτὸν ὅταν κρουφοκῦτταξε ἀπὸ τῆς γρύλλιας,
τὸν εἶδε καὶ τοῦ φώναξε ἡ Φανὴ.

— Ψωροανατολίτη φτοῦ σου.

— Καὶ ἡ Λιλῆ κοντὰ σ' αὐτή.

— Νὰ βάνωμε τ' ἀδέρφια μᾶς νὰ σοῦ δείξωμε μεῖς ἐσένα,
ψωμοζήτη.

Καὶ ὁ Νίκος τί ἔκανε;

Πῆγε καὶ ἔπεσε στὸ κρεββάτι του καὶ ἐκλαιγε καὶ θὰ κλαί-
γῃ ἴσως ἀκόμα, δὲν θὰ βγῇ δὲ ὄξω ἂν δὲν τοῦ σωθοῦν ἡ ζω-
τροφία; Νὰ τί κάνουν τὰ χαρτιά.

τοπαίκτης μᾶς ἔφαγε ἔλο τὸ φύλλο, ὅπως τοῦφαγαν κι' αὐ-
τουνοῦ τὸ κατοστάριχο.

Οἱ δύο ἱστορικοὶ μας δρόμοι ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Αἴολος ἦτανε
γεμάτοι κόσμου ἀρσενικοθυλῆκων, μαγκῶν, λωποδυτῶν, γερόν-
των, παιδαριῶν ὡς καὶ αὐτῶν τῶν ζητιάνων μὲ ἓνα ποδάρι
καὶ ἄλλοι κλωσουργόμενοι καὶ ἄλλοι χωρὶς χεῖρα τὰ ὁποῖα
ὄτον τὰ ἐδειχναν ἦτανε νὰ πιάσῃ τὸν ἄνθρωπο ἀνατριχίλα.

Ἄν δὲν ἐρχότανε ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς δὲν θάρ-
ριγε δὴ καὶ ἐκεῖ ἡ δημαρχία λίγα χαλλικιά στοὺς δρόμους,
ὕστερα ἀπὸ τόσας φωναὶς καὶ τοῦτο τόκανε πάλι πρὸς ἐκ-
δίκτησι γιὰ νὰ μᾶς ξεθεώσῃ τοὺς κάλους.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κυρίους ἐμπόρους μας ἐσκέφθηκαν ἀπὸ τὰ
κεσάτια τους, νὰ θυσιάσουν κάτι τι καὶ νὰ κάνουν προπαρα-
μονὴ τῆς παραμονῆς, μοιράσαντας σὲ κάμποσα παιδιὰ σφουρί-
χτρες καὶ κάνοντας φωταψία τὸ βράδυ.

Κάμποσος κόσμος ἔχασκε ἀπὸξω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν
ἐμπορικῶν βλέποντας τὰ περίεργα πράγματα, ἀλλὰ κἀνένας
τὸ ποδάρι του δὲν πατοῦσε μέσα.

Καὶ ἄκουες τοὺς ἐμπόρους νὰ λέν.

— Τὸν Θεό τους. Μωρὲ κἀνένας. Μωρὲ πεντάρια. Ρε παιδί
γιὰ τρέξῃ στοῦ Βουγᾶ καὶ δὲς ἔχει μουστερίδες ;

Τὸ παιδί γυρίζοντας λαχανιασμένο.

— Οὐ, οὐ, ἦτανε γεμάτο τὸ μαγαζὺ του, ἦτανε κάμμια
κοσσοκιά εὐζώνοι καὶ ἓνας ἰγὸρασε μιά κοῦκλα.

ὁ Πετρέλαιος.

Καὶ ἐγὼ βιφτιζῶ τὴν Ἑλλάδα χρηματιστήριο
τῆς φτώχειας τῆς Ἀνατολῆς. Ἐγὼ . . .

Ἄρα ὅς. — Νὰ μᾶς φᾶς. . . .

— Τὸν Θεό σου Πετρέλαιε. ἢ Μωρὲ κεσάτι φέτος θὰ ψοφή-
σωμε. Κλείστε τὰ παράθυρα.

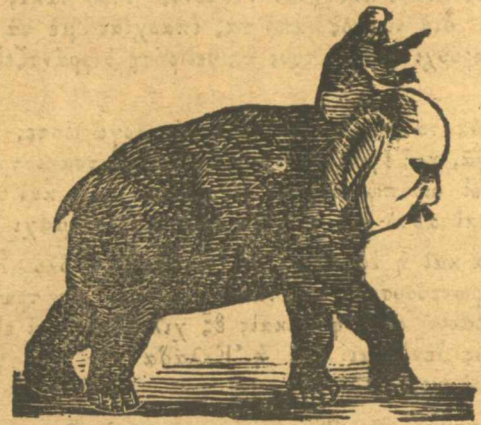
Τὴν δὲ παραμονὴ χτὲς εἶχαμε τὰ εἶψι ἀπὸ ὄω καὶ ἀπόκει.

Μία κυρία ἐμποναμάρισε στὸν ἄντρα της ἓνα κέρατο, ἦγουν
μπουροῦ κ' ἐκεῖνος μιά ξύλινη πεντάρικη μακρυὰ τσαμποῦνα
καὶ ἐμειναν καὶ οἱ δύο εὐχαριστημένοι, διότι ἡ μὲν κυρία κυρά
ἦτανε σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε μὲ τὸ δῶρό της τὸ ξέρεις, καὶ ἐκεῖνος
πάλι μὲ τὸ δικό του σὰν νὰ τῆς ἔλεγε τὸ ξέρω.

Ἡ κλεφτρίνες ἔδωσαν καὶ πήραν, ἔδωσαν κάμποσα κορφο-
λογήματα στὰ ἐμπορόπουλα καὶ σοῦφρωσαν κάμποσα σάλια
ἢ καὶ μεταξωτὰ, μιανῆς ποῦ δὲν εἶχε καλὰ δεμένα τὰ καλα-
μοδράκια της, λῆθηκαν στὸ δρόμο καὶ γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ παν-
τέλες μεταξωτὲς, κουβαράκια καὶ κουβαρίστρες καὶ ἄλλων
λοῦς τῆς λοῆς πράγματα.

Θὰ πῆτε πῶς τάχως ἐκεῖ αὐτὰ. Ἀπλούστατο. Εἶχε στὸ
φουστάνι της μιά τσέπη ποῦ εὐγενε κατευθεῖαν εἰς τὰ μεσοφό-

ρια της καὶ ἐκείθεν εἰς τὰ πλάγια ἀνοικτὰ μέρη τοῦ παντα-
λονιοῦ της.

Καὶ ὁ ἐλέφας ἔσκυψε τὸ κεφάλι στὸν μικρὸν.
Ἐκαθῆλα, σέχομε Πετρέλαιε !

Κάτι ντεγκλαράδες ἐξ ἑπτὰ μαζωμένοι ἐστρίμοναν τῆς γυ-
ναίκες καὶ ὅτι κολλοῦσε.

Οἱ λωποδυτὲς ἐργάστηκαν καλὰ, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπειδὴ δὲν
ἔχω ὄρεξι ἀπόψε γιὰτι μὲ βιάζουν οἱ τυπογράφοι σὰς τὰ περι-
διαγράφω μεθαῦριο καταλεπτομερῶς τὰ καθέκαστα εἰς δευτέ-
ρη ἔκδοσι τῆς παραμονῆς τῆς πρωτοχρονιάς.

Ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι καὶ ὑποχρεωμένος κάθε μέρα νὰ σᾶς
γράφω ἐξυπνάδες, διότι κεφάλι εἶναι αὐτὸ καὶ φιρένει.

Ὁ Κουταλιανὸς τῶν 170,000,000 μιλ.
λουνηῶν εἰς τὴν πόρτα τοῦ Βιδικοῦ.

Ἡ Καμαρίλλα.

Στὸ σημερινὸ πρόγραμμα τῆς Αἰλῆς τοῦ παλατιοῦ ὕστερα
ἀπὸ ὄλαις τῆς ἀρχαίς ποῦ θὰ κάνουν ἐπισκέψεις τοῦ βασιλέα
ἔχουν γραμμένο τελευταῖο περιφρονητικῶς τὸν δήμαρχό μας,
ἦγουν σὰν τσακνοκούδουνο.

Ἡ ἀπὸ μέρος τῆς αὐλῆς καὶ τῆς Καμαρίλλας καὶ τοῦ ὑ-
πουργείου αὐτῆ ἡ προσβολὴ γενομένη ἐναντίον τοῦ δημάρχου
μας εἶναι μιά καθαρὰ περιφρόνησις τοῦ λαοῦ τῆς πρωτευούσης,
τῆς ὁποίας αὐτὸς καλὸς ἢ κακὸς εἶναι δήμαρχος.

Ἄν ἐννοᾷ ἡ Καμαρίλλα, γιὰτι τέτοιος θὰ καταντήσῃ καὶ κα-
ταντήσῃ ὁ Πετρέλαιος νὰ μᾶς ὑβρίξῃ μὲ μέσον τοῦ παλατιοῦ,
τοῦ λέμε χαιρετίσματα πολλὰ πολλὰ, ὁ δὲ Λαὸς τῆς Ἀθή-
νας καὶ ἂν κἀνὴ πῶς ψευτοκοιμᾶται ζυπνᾶ διὰ μιάς.

Ἀκόμη δὲ ἔκαναν περιφρόνησι στὸν δήμαρχο τοῦ Πειραιῶς
ποῦ καθόλου δὲν τὸν ἔγραψαν. Ἀλλὰ εἶναι καὶ αὐτὸς Λαός.

Γιὰ τὴν περιφρόνησι αὐτῆ τῶν τῶν δημάρχων μας ἀπὸ τῆ
Καμαρίλλα, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ σᾶς ἀπανηθῶμε μὲ μιά λέξι.

— Σᾶς περιμένομε στὰς ἐκλογὰς καὶ τότε θὰ δῆτε πῶς ὁ
μπάτσος βγαίγει μὲ χαστουκιάς. Ἄθλιοι.